

[Skatteministeren]

Så er der det fjerde punkt, jeg godt vil kommentere. Navnlig hr. Lykketoft var inde på, at Kommunernes Landsforening har beskyldt mig for at være årsag til udhuling af skattegrundlaget, fordi jeg praktiserer den såkaldte appelbegrænsning, hvor hovedreglen er, at hvis en skatteyder har vundet en sag, anker vi ikke til højere instans. Jeg må klart afvise den påstand, der jo er baseret på den blinde tro på, at blot der ankes, vinder staten. Hr. Lykketoft har jo intet som helst holdepunkt for, at det at trække sagerne ud i årevis for til syvende og sidst at lade dem ende ved Højesteret skulle resultere i, at staten vinder sagen. Vi har tværtimod et eksempel på fra 1987, at staten førte en sag helt til Højesteret og tabte den, med et provenutab til følge.

Derfor må jeg selvfølgelig også klart afvise, at der skulle være tale om en udhuling af skattegrundlaget. Der er tale om, at når en skatteyder har fået medhold ved domstolene eller Landskatteretten, er det det samme som at sige, at der i årene forud må være blevet opkrævet skatter ud over, hvad der er hjemmel til, og så er der selvfølgelig kun ét at gøre, nemlig at tilbagebetale det pågældende beløb. Sådan må retssikkerhed være.

Og så endelig det femte punkt, nemlig den kritik, som er fremkommet fra både Socialdemokratiet og SF over, at jeg ikke gør en tilstrækkelig kraftig indsats for at lukke huller, som det hedder. Jeg tror oven i købet, at hr. Lykketoft udtrykte det sådan, at det skyldtes mangel på indsigt i den materielle skattelovgivning. Jeg vil nok sige, at det er et ret stærkt synspunkt at fremføre. Men det skal jeg ikke forfølge videre, blot sige, at det kunne jo også skyldes et forskelligt syn på, hvordan skattelovgivning skal praktiseres. Og jeg har på intet tidspunkt lagt skjul på, at det giver udviklede skatteregler og et kludetæppeagtigt skattesystem, hvis vi skal lave hovsaindgreb i Folketinget, hver eneste gang en eller anden konkret sag blæses op i dagspressen. Derimod er der fornuft i at lave gennemarbejdede ændringer af regelsættene, når vi opdager, at reglerne er forældede, uhenigtsmæssige eller på anden måde trænger til en justering.

Lad mig som et eksempel på en sådan ændring af regelsættet nævne en lovgivning, som regeringen og Socialdemokratiet gennemførte i fællesskab, nemlig indgrebet mod visse an-

partsinvesteringer, hvor vi nu, så vidt jeg kan se, én gang for alle har fået gjort op med disse årlige razziaer mod anpartsprojekter, hver gang annoncerne begyndte at florere i aviserne ved juletid. Her tog vi os netop god tid til at lave et sammenhængende og gennemarbejdet kompleks i stedet for at halse bag efter konkrete sager i dagspressen.

Det er sikkert et sådant forskelligt syn på, hvorledes skattelovgivning skal være, der kommer til udtryk, når Socialdemokratiet kritiserer regeringen og mig for manglende vilje til at sætte ind over for de såkaldte huller. Nu kan der jo altså også nogle gange være tale om, at vi har et helt forskelligt syn på, hvad der er huller, og hvad der ikke er det.

I det svar, jeg gav på forespørgslen ved denne debats start, har jeg for det første dokumenteret, at Danmark har en forholdsvis dyr skatte- og afgiftsadministration, for det andet, at det i de sidste 3 år med indsats af færre ressourcer har været muligt at opnå stadig bedre kontrolresultater, og for det tredje, at der er vedtaget en lovgivning og lavet aftaler med Kommunernes Landsforening, som vil sikre en mere effektiv lignings- og kontrolindsats i de kommende år.

Det er realiteter. Over for det har i debatten i dag fra Socialdemokratiet og SF stået en stribe af løse påstande og udokumenterede beskyldninger, synes jeg, der så munder ud i en mistillidsdagsorden.

Nu er en sådan mistillidsdagsorden jo da i det mindste klar tale, og det skal S og SF ikke have utak for, men vi kom jo nok nærmest sandheden om, hvad der ligger bag dagsordenen, da hr. Lykketoft sagde, at efter hans opfattelse var der fra skatteministerens side mest af alt tale om det, hr. Lykketoft kaldte politisk dårlig vilje.

Det er hr. Lykketofts udtryk, og det er hr. Lykketofts karakteristik. Det er måske mere præcist at sige, at der er tale om et forskelligt syn på skattepolitik på en række afgørende områder. Men det ændrer ikke ved eller understreger måske netop, at baggrunden for den debat, vi har haft i dag, nok først og fremmest er, at der er tale om et forskelligt syn på den offentlige sektors størrelse og principperne for dansk skattepolitik.

På regeringens vegne må jeg afvise den dagsorden, der er foreslået.